

Læknisáttæktin á iðkjálka -

læknisáttæktin. Íslenskir læknar dýrmæt og aflóbott, iðflulningkvara. Þessi hefning lækna aðalorsökkin.

Þessi hefning verid nett um það undanfarið hve erfislega gengur að þá lækna til þess að þjóna þá mennum og afskekktum kvika hiruðum. Þannig kemma þá um að læknarnir þá svo illa launadi og fáist ekki til þjónuðka af þeim þóttum. Fullkarnad er, að nóg er til af læknunum,

og engin læknaféð i heild er fyrir þjáauleg i vinnu framlið. Þeis, þann um þetta hafa skrifað i blóð, telja aðal órsökina þá, að læknarnir i iðkjálka hiruðum séu illa launadi, og ^{er} ekki ^{þá} nóg vel að þeim þá. Þann fyrra atvikið er það að þetta, að það þá ekki þá. Þann

Ef þá eru taliu allra læknasku hiruðum: Borgarfjörður eyrli, Hálcyjastríð, Tnes hiruð, og ef til vill Reykholu hiruð, er fullvirk að læknar hafa mjög góða teljar, ^{eingin} þá i hinum þann hiruðum. Embættislaun þeirra eru 6500 kr. á mánuði og aukateklar árið síu, að minnka þóttu, eða um 13.000 kr. á mánuði. Launahokkum mundi ekki verða þá að miklu líði þá er megin hluti þeirrar gróð af þeim telum i útkvari og skatti.

Þetta atvikið er miklu þjónuðka fyrir læknunum, að vel þá að þeim þá heima i hiruðum. Þeis þurfa að þá góða og nýn góða þá þá i þessum, eða fyrir mjög veðr gjald. Þann þá virðist að ríkið legði þá til læknisáttækt all áu sundurgjalds, en að þeis þá ábyrgð

á freim, og endurgreiddu þau áhald, sem týndur og
gengju úr þeir. Yndi báru þau fram iðtleik við loka-
skipski. Þá yndi að þjá um að lokumarnir gæti þengid
þreifilegt sumarsfri þeir til hvíldar og hressingar, s. g. /smaund
árlega, að að minnsta kosti /smáund
að gefa lokumum i minnst af þeir þetta hversdunum fella
þryggingu fyrir því að þeim verði gefinn kostur á þeirri
hversdunum af þeir nokkurva ára þjónustu. Af því sem fram
þefur komid spjallkerlega er svo að þjá, sem enginn þafi
komid auga á orðhina að þessu ástandi lokum af þjónustu
i dreiflögnum. Orðhina er þó væstak og fljótfundi. Hinn er
i þessu þessu þessu afleiðing af þessu þessu lokumum, og
ákafrí sök til þess að gela talist þessu þessu. Við þessu lokum-
um i þessu átt er að þessu þessu alþar virðingarsverð, er
hinn gelur, ekki þessu í þessu þessu þessu og þessu
þessu. Þessu i þessu er allþess þessu að allþess
þessu þessu þessu þessu þessu. Afleiðingin er því þessu
að þessu lokumum eru að verða dyrmet og mjög eflisbott
irflutningsvara. Þessu er þessu þessu að lokumum niðri ekki þessu
i þessu þessu þessu að þessu gæti þessu þessu þessu þessu,
enda þessu að aðalþessu þessu þessu þessu i allþessu
þessu, eða þessu þessu, vatt einu og þessu óþessu þessu.
Þessu velþessu þessu að þessu allþessu þessu þessu er
þessu og þessu að þessu i þessu þessu þessu. Þessu
er orðid óþessu þessu gætu þessu þessu þessu
annars að þessu. Þessu þessu þessu þessu þessu

eins konar guds, og það virðist líka því, að þeir bjái
þeim 'Dímm', of heim allan, og að öll virka og þekking
veraldar sé komin komin í þeirra haus. Þó þeir þeir
við fjarni að tvo sé, og utau þeir þeir þeir þeir engu
yfirburði hafa fram yfir hinum almenna heimi. Enn þeir þeir
er þeir þeir þeir þeir þeir að eiga vel menntað, dug-
mikla og virka heima, ~~en allra þeir fræðilika~~, til þjónustu
í byggðum landinu. Men þeir þeir þeir þeir þeir, þeir
þeir þeir ekki all; augum vaxa. Men þeir þeir þeir þeir,
og eru reidubúnað til þjónustu við menn, og smáleysingja,
af þeim með öllu, þeir andas og hrósið. Þeir þeir þeir
á ekki að vera fjárfelagsmaður og ræningi, heldur þeir
mishunnsemi þeir þeir, þeir þeir þeir þeir ^{þeir þeir}, þeir
þeir þeir á þeim ~~er~~ eyn, og greiddi þeir þeir í giski-
þeir þeir. Málið allt er til þeir þeir þeir þeir þeir,
og þeir þeir þeir ^{þeir þeir þeir} þeir þeir, þeir þeir þeir,
að þeir þeir þeir þeir þeir í iðkjálka höfuðunum.
þeir er þeir engin verkun, og ekki þeir þeir þeir
elka þeir þeir „þjálka“, um allan Reykjavík þeir.

Því Þjálka þeir þeir þeir þeir þeir

LÆKNASKORTURINN Í ÚTKJÁLKALÆKNISHÉRUÐUNUM.

Íslenzkir læknar dýrmæt og eftirsótt útflutningsvara.

Sérhæfing lækna aðalorsökin.

Mikið hefur verið rætt um það undanfarið, hve erfiðlega gengur að fá lækna til þess að þjóna fámennum og afskekktum sveitahéruðum. Fullsannað er, að nóg er til af læknum, og engin læknafæð í heild er fyrirsjáanleg í náinni framtíð. Þeir, sem um þetta hafa skrifað í blöð, telja aðalorsökina þá, að læknarnir í útkjálkahéruðunum séu illa launaðir, og að ekki sé nógu vel að þeim búið. Um fyrra atriðið er það að segja, að það fær ekki staðizt. Ef frá eru talin allra lökustu héruðin: Borgarfjörður eystri, Flateyjarháerað, Árneshérað, og ef til vill Reykhólahérað, er fullvíst, að læknar hafa mjög góðar tekjur, einnig í hinum smærri héruðum. Embættislaun þeirra eru 6500 kr. á mánuði og aukatekjur annað eins að minnsta kosti, eða um 13.000 kr. á mánuði. Launahækkun mundi ekki verða þeim að miklu liði, þaræð meginhluti hennar yrði aftur af þeim tekinn í útsvari og skatti. Hitt atriðið er miklu þýðingarmeira fyrir lækna, að vel sé að þeim búið heima í héruðunum. Þeir þurfa að fá rúmgóða bústaði ókeypis, eða fyrir mjög vægt gjald. Sanngjarnt virðist að ríkið legði þeim til læknisáhöld öll án endurgjalds, en að þeir bæru ábyrgð á þeim, og endurgreiddu þau áhöld, sem týndust og gengju úr sér. Yrði látin fara fram úttekt við læknaskipti. Þá yrði að sjá um, að læknarnir geti fengið hæfilegt sumarfrí sér til hvíldar og hressingar, t.d. 1 mánuð árlega, eða að minnsta kosti 1 mánuð annaðhvort ár. Áríðandi er að gefa læknum í minnst eftir sóttu héruðunum fulla tryggingu fyrir því, að þeim verði gefinn kostur á betri héruðum eftir nokkurra ára þjónustu.

Af því sem fram hefur komið opinberlega er svo að sjá, sem enginn hafi komið auga á orsökina að þessu ástandi læknarþjónustunnar í dreifbýlinu. Orsökina er þó nærtæk og fljótfundin. Hún er beinlínis afleiðing af sérhæfingu lækna, og ákafri sókn til þess að geta talizt sérfræðingar. Viðleitni lækna í þessa átt er að sjálf-

sögðu alrar virðingar verð, en hún getur ekki þjónað íslenskum hagsmunum og staðháttum, nema að vissu marki. Fólkið í landinu er alltof fátt til þess að allur sá sægur sérfræðinga fái notið sín. Afleiðingin er því sú, að íslenskir læknar eru að verða dýrmæt og mjög eftirsótt útflutningsvara. Það er staðreynd, að læknar ná ekki fótfestu í þéttbýlinu, nema þeir geti skreytt sig með sérfræðititli, enda þótt aðalstarf þeirra þar verði það að vasast í almennum praxis, eða lækniþjónustu, rétt eins og hinn ótíðlaði læknir. Þetta veldur svo því, að hinn almenni ótíðlaði læknir er smátt og smátt að hverfa í skugga sérfræðinganna. Honum er orðið óstætt, hversu góður læknir sem hann kann annars að vera. Í augum fólksins eru sérfræðingarnir einskonar guðir, og það virðist trúa því, að þeir sjái sem Óðinn "of heim allan", og að öll vizka og þekking veraldar sé saman komin í þeirra haus. Þó fer því víðsjarri að svo sé, og utan síns sérviðs munu þeir enga yfirburði hafa fram yfir hinn almenna lækni.

Enn sem fyrr er þjóðinni það höfuðnaðsyn að eiga vel menntaða, dugmikla og vitra lækna, til þjónustu í byggðum landsins. Menn með heilbrigða skynsemi, sem láta sér ekki allt í augum vaxa. Menn sem skilja fólkið og eru reiðubúnir til þjónustu við menn og málleysingja, af samúð með öllu, sem andar og hrærist. Læknirinn á ekki að vera fjárplógsmaður og ræningi, heldur hámenntaður maður og hinn miskunnsami Samverji, sem hjálpaði hinum særða, setti hann upp á sinn eyk og greiddi fyrir hann í gistihúsinu.

Málið allt er til skammar fyrir lækna-stéttina, og henni ber, sóma síns vegna, að leysa það, ef ekki með öðru, þá með því að senda sérfræðinga til þjónustu í útkjálkahéruðunum. Þeim er það engin vorkunn, og ekki meiri vandi en að eita sínar "skjátur" um allan Reykjavíkurbæ.

Árni Vilhjálmsson fyrv. héraðslæknir.